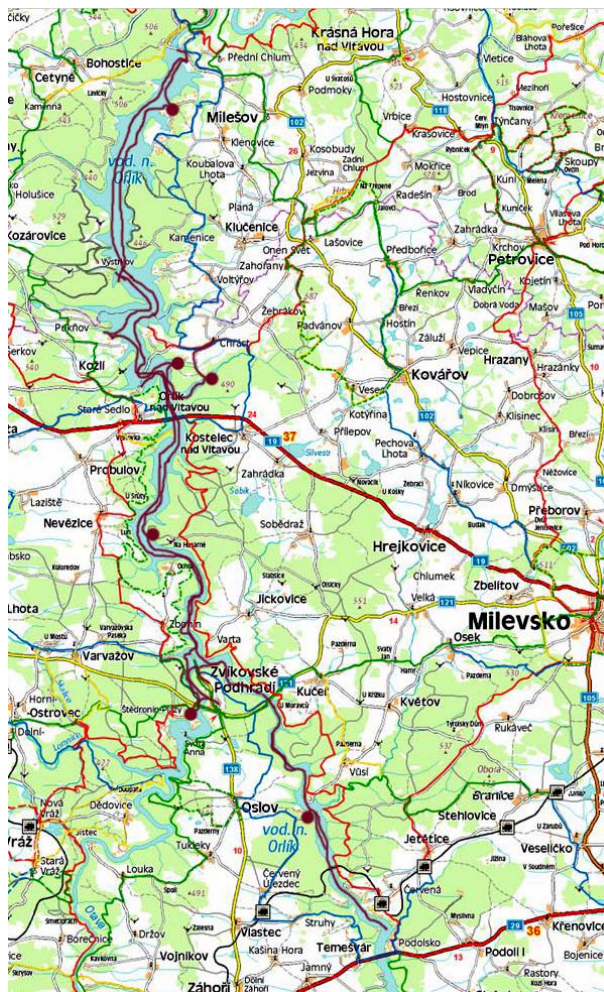

Orlík 2012

Vlny, vítr, plachty nad hlavou, laminátové třísky v kůži – cítíte tu romantiku?

Vlastně jsem podle původního plánu měla psát ságu o Mazurách, ale začali jsme pozdě plánovat a už se nám nepodařilo najít nikoho, kdo by se o nás při tak ambiciózní akci postaral. Tak jsme nakonec skončili na Orlíku; zůstala ale zachovaná původní myšlenka celé akce – plachtění.

Na Orlíku se nám podařilo sehnat všechno, co jsme potřebovali: od Písečáků jsme si půjčili loď a s Pardubákama jsme se domluvili, že si budeme dělat společnost, respektive že oni nám budou dělat učitele. Vodní plochu jsme si tedy nevybírali sami, leč mnoho možností naše republika stejně nemá. Po Lipně je Orlík naše druhá největší vodní plocha, ale ve srovnání s jejími rozlitými vodami je jí víc na délku a méně do šířky (aspoň je vždycky blíže ke břehu) a do hloubky (strmé dno se nad hladinou mění ve strmé břehy). Nádrž zasahuje několik řek – kromě Vltavy je to ještě Otava a několik kilometrů Lužnice – a byla dokončena v roce 1962 jako jedna z posledních součástí Vltavské kaskády. Přestože záplavy chatiček na březích budí hlavně dojem rekreačního centra, je její součástí i důležitá vodní elektrárna. Krajina, kterou řeka protéká, je podle mě jedna z nejmalebnějších oblastí Čech. Nevyniká žádnými extrémy – není nejsušší, nejplošší, nejskalnatější ani nic podobného – sešly se tu mírné kopce, mozaika polí, luk a lesů, vesničky stulené pod kopcem a bílé cesty. Nejspíš je to vlastně trochu tajnůstkářská krajina, protože ta zajímavější místa schovává v korytech řek, zakousnutých hluboko pod okolní terén. Mám ten kraj ráda.

My v nejužším slova smyslu, samostatné akce neschopná pětice, měla složení já, Hvězdář, Dana, Kája a Lasister s Montym. Naši skupinu doplnily dvě krásky, oplachtěné pramice P550, jménem Jitřenka a Jižní kříž. Posádka z Pardubic pod vedením Rákose si půjčila jachtu Antila 24 jménem Victoria. Kromě toho s sebou měli jako další zdroj zábavy jednomístnou závodní plachetničku Evropa. Čtvrtou lodí sestavy byla Meluzína (Friend ship 22) s posádkou rovněž z Pardubic, leč pod vedením kapitána Pedyho z Písku.

**„Tvoje loď nemá plachtu, synovče? Hned zítra se musí koupit stožárová plachta!“
„Stožár se jmenuje předmět, na který při slavnostních příležitostech stoupá vlajka. To, na co stoupá plachta, se jmenuje stěžeň. Na této lodi nemá plachta na co stoupat, tato loď nemá stěžeň.“**

(Z. Jirotko – Saturnin)

Naše loď stěžeň měla. Měla i další součásti, kterými bylo jest manipulovati, aby se loď pohybovala žadaným směrem. Jak přesně se má tato manipulace provádět jsme čerpali z knih Arthura Ransoma a testových otázek Státní plavební správy, doplněných intenzivní improvizací. Tahle informační nouze byla jedním z mých zklamání z této akce. Zkušení kormidelníci nás pokaždé, když jsme jim hlásili další zjištění, ekvivalentní objevu Ameriky, alespoň ujistili, že máme úplnou pravdu.

Zde jsou tedy shrnutá naše zjištění:

- Plachty se na začátku nechají povolené a přitáhnou se tolik, aby loď jela podle představ kormidelníka. Obecně to poměrem odpovídá tomu, že plachtou se otáčí v úhlu devadesát stupňů a využitelný směr větru je cca 135 stupňů (na každou stranu). Přesné určení optimálního poměru jsem odložila na pokročilejší lekce.
- Kosatka má mít stejný úhel jako hlavní plachta – to se o ní dá ovšem tvrdit kdykoliv, protože je prohnutá do oblouku.
- Zpomaluje se tak, že se povolí plachta a/nebo kormidluje víc proti větru (neboli vyostřuje). Brzdit nejde.
- Při jízdě na zadní vítr se přehazuje kosatka na opačnou stranu stěžeň než hlavní plachta, tzv. na motýla; od chvíle, kdy se plachty takto nastaví, do okamžiku, kdy se otočí vítr, to průměrně trvá dvacet vteřin.
- Loď nejlépe pluje, když má stěžeň skoro svisle, myšleno z hlediska náklonu do boku. Jisté výhody má i fakt, že se v takové chvíli nepřelévá voda přes borty. Když vítr fouká z boku, snaží se loď z tohoto kýženého stavu vychýlit; je věcí celé posádky (zejména ovšem kosatníka) aby posunutím/vysednutím na bort/náklonem přes bort/silou vůle loď vyvážila. Zajímavé chvíle nastanou, když pak vítr najednou přestane foukat.

- Kosatka se při obratu přehazuje až potom, co se přesmekne ráhno, do té doby pomáhá loď otáčet.
- Nejede-li kormidelník sám, musí být obsazená pozice na přídi – loď je tvor vrtošivý i tak dost a je zbytečné ji podporovat jednostranným zatížením zádi.
- Plachta nastavená rovnoběžně s větrem (typicky proti větru) plácá neboli flatruje. Tím trpí zejména majitel lodi; svaluje to na to, že tím trpí plachta. Plachtu je potřeba přitáhnout a/nebo loď stočit víc po větru (odpadnout). Teoreticky je v takovéto pozici loď pasivně hnaná větrem.
- Stojící loď nereaguje na kormidlo. Relativně nejefektivnější je opakovaný manévr sestávající z prudkého pohybu kormidlem v požadovaném směru a pomalého vrácení.
- Je vhodné se postarat, aby se všechny součásti lodi volně pohybovaly tam, kde se volně pohybovat mají, držely tam, kde mají držet a podobně. Člověk se tolik nenadře a pak, Murphy čeká na svou příležitost. Lze pochopitelně aplikovat pouze máte-li na postrojení lodi vliv.
- Pokud si nejsi jistý, že můžeš pokračovat v plavbě, přistaň (nezaměnit se ztroskotáním).

John zápolil s promáčenými lanky. „Sundal jsem vratiráhno z jezdece. Ted' by to mělo povolit. Jenomže se to ani nehne. Krucipísek, nevzpomněl jsem, že spodní ráhno je dole přivázané.“

(A. Ransome – Trosečníci z Vlaštoky)

V rámci tréninku řízení auta jsem nabídl, že odvezu osoby i materiál z Prahy autem. Materiál byl v loděnici, sešli jsme se tedy tam, naložili věci a neplánovaně mi navýšili tréninkovou dávku cestou do Nuslí pro další loďáky. Z toho zdržení jsem byla dost nervózní, protože s Lasistrem jsme se měli potkat po cestě, ale nakonec dorazil na sraz ještě výrazně později než my.

Z dálnice jsme sjeli na rychlostní silnici, z té na okresku, z okresky na pidiásfaltku, z asfaltky na lesní cestu a z té na tankodrom (Hvězdář vzal volant místo mě). Na konci tankodromu byl tábor a v něm čekaly lodě a Pedy.

Přebalili jsme, zaparkovali, nabrali vodu a všeobecně se připravili. Před naloděním jsme dostali stručnou instruktaž, za jaká lana se tahá a na jaká se naopak nesahá a byli jsme vybídnuti k vyzkoušení. Hlavním zjištěním testovací plavby byl fakt, že v těchto místech fouká vítr ze všech stran.

Poledne už dávno minulo, když přijela Viktorka s posádkou. V patách jim přišel déšť, ale naštěstí to brzy vzdal, takže jsme s odhodláním vyrazili k severu. Posádku Jižního kříže jsem tvořila já jako kormidelník, Lasistr jako kosatník a Monty jako lodní pes; Jitřenka nesla Hvězdáře, Danu a Káju.

Při zpětném pohledu musím říci, že při této první plavbě jsme měli skvělé podmínky, snad nejlepší za celou dobu. Foukal stejnoměrný vítr silný tak akorát, mezi mráčky vykukovalo slunce a staralo se, aby nám nebyla zima ani horko, a my jsme si to svištěli vpřed. Zatím tedy pouze na hlavní plachtu a zprvu trochu nejistě, ale postupně jsme nabírali odvahu a zkoušeli křížovat po větru, tahat za všelijaké špagátky a vůbec zjišťovat, jestli se ten laminátový kůň nesplaší.

Na spaní jsme zastavili u Loužáku a poprvé tak čelili každodennímu problému. Meluzína má kýl a potřebuje kotvit v hluboké vodě. Strmé dno pod vodou znamená strmý svah nad vodou. Pardubáci můžou spát na lodích. A kde si postavíme stany my? Ten první večer jsme tento problém řešili tak dlouho, že jsme začali péct špízy až potmě a než jsme dojedli, uklidil už Pedy kytaru a šlo se spát.

**„Víte, kolik lodí ročně se potopí?“
„Ale všechny se nepotopí na Vltavě, že, doktore?“
„Ne. Ale všechny se potopí až na dno.“
(Z. Jírotka – Saturnin)**

Byli jsme teď velmi blízko přehradní hráze, a tak jsme hned ráno vyjeli až k ní, pořádně si ji prohlédnout. Ani nevypadá jako takový betonový kolos, jaký ve skutečnosti je, protože je členěná na spoustu menších celků: kus, co má dole turbíny, prostor pro přepad vody, dlouhé koryto a výtah na lodě.

Koryto tedy původně měl být taky výtah na lodě, na ty větší, ale zprovozněn byl nakonec jen ten menší. Na spoustu zábavy to ale klidně stačilo. Lodička najela do klece, dlouho pomalu šplhala tu ohromnou výšku, nahoře se na točně otočila a sjela těch pár metrů k hladině; voda ji nadnesla a už plavala.

Když nás atrakce přestala bavit, trochu jsme popojeli a najedli se. No a pak nastal ten okamžik, kdy nám kapitán Pedy dovolil rozvinout i kosatku. Já s Lasisterem jsme ovšem ještě před vyplutím museli vyřešit, jak se vlastně do lodi rozmístíme. Jižní kříž měl níž posazené plachty a příďové místo, kde do té doby seděl kosatník, bylo kosatce dost v cestě, nehledě na to, že otěže se dopředu dost ostře ohýbaly. Nacpali jsme tedy dopředu bagáž, kosatník Lasistr si sedl před kormidelníka a že se uvidí. A to bylo naposled, co jsme loď zatížili takto, protože moudrý člověk se poučí ze svých chyb.

nedokážeme, naopak, že se loď začne chytat vítr zcela nepředvídatelně. Jak sílil vítr, nebylo vlastně možné nic pustit z ruky, nedařil se obrat, nedařilo se rozjet, vlny, nepravidelně chytнутý vítr, sami uprostřed problému a co

Mezitím už foukal vítr velmi svižně, ba až zčerstva, a dělaly se i solidní vlny. Jižní kříž se přes ně statečně probíjel, jak stoupal proti větru, ale seděl na zádi a tak měl tendenci se točit. Zkoušeli jsme se přesadit, ale rychle jsme zjistili, že proti větru zastavit

s tím mám dělat... Trochu jsem si zahysterčila; Lasistr mi naštěstí nejspíš nerozuměl. Já jsem teda aspoň tomu, co volal on, rozhodně nerozuměla. Konec, zamířila jsem k nejbližšímu břehu; nic jiného než držet kurs bych si stejně netroufla. U břehu naštěstí tolik nefoukalo, tak jsme dokázali přistát a ne ztroskotat. Tam jsem se taky dozvěděla, co to Lasistr vlastně předtím chtěl – rozvázaly se mu otěže a jedna z nich uletěla, takže bychom stejně při obratu měli problémy zásadního charakteru.

Ale teď už bylo vlastně všechno v pořádku, tím spíš, že se k nám blížila Viktorka – nedrželi se do té doby nijak blízko, ale přesto na nás dávali pozor, takže bychom ani na té vodní pláni nebyli zůstali opuštění. Její posádka usoudila, že to vypadá na bouřku, a ještě stihli nad kokpit natáhnout celtu, než začalo opravdu lít; pod tuhle střechu nás pak pozvali a nabídli nám čaj. Jitřenka s hlídající Meluzínou už mezitím byla bůhví kde, vrátili se, až když hromobití pominulo. Pomalu přestávalo pršet, na břehu poletovali mladí rehci a když se mraky začaly protrhávat, bylo na čase jet dál.

Vítr teď pro změnu vyčerpaně ustal. Jeli jsme proto poklidnou plavbou „na motor“, tvořený v našem případě humanobiotechnologií s pádly. Před Vystřikovem nás dohnal zbytek flotily a Meluzína nás vzala do vleku. Tím se z plavby stala i společenská záležitost, konečně byl čas se podívat, s kým se to vlastně plavíme, rozhlédnout se po okolí, břehy se začaly tvářit romanticky namísto toho, aby jen překážely a taky se přišlo podívat sluníčko. Dospělé lodě pak odbočily k Velkému víru, takže jsme měli spoustu času vychutnat pohled na Orlík, prudce kýčovitě osvětlený zapadajícím sluncem, jako kulisa nasvícená k filmu. Moc hezký večer.

Navíc ještě pohoda neskončila, dnes večer se jelo do civilizace, do Marine Orlík. S rovnými plochami pod stan to bylo stejně špatné jako jinde, ale zato tu měli hospodu a v hospodě večeri.

A aby toho na dnešek nebylo málo, potkala nás záhada hodná Sherlocka Holmese – dala by se nazvat Záhada ztracené pneumatiky. Pneumatiku jsme s sebou vezli, aby nemusela loď sedět na tvrdém břehu – po návratu z občerstvovacího zařízení ale Jitřence najednou židlička chyběla! Našel ji nakonec až Kája, ale jak a proč odpochovala o nějakých padesát metrů dál se asi bez zásahu zmíněného Velkého detektiva už nikdy nedozvíme.

A tu právě před ústím zátoky, pouhých pár yardů před bezpečným závětřím, se na ně vrhl v posledním zuřivém náporu vítr, zachytil z nesprávné strany plachtu a přehodil ji. Ještě okamžik a vítr se napřel plnou silou do plachty z druhé strany, ne proti směru kormidla, nýbrž souběžně s ním. To už se Vlastovka Johnovi úplně vymkla z rukou, otočila se kolem dokola a s pronikavým praskotem naletěla na Skalní hrot.
(A. Ransome – Trosečníci z Vlastovky)

Pokud byl přes noc déšť, tak ne takový, aby nás vyplavil, a když jsme vylezli ven, už do oparu šťouralo paprskama sluníčko. Docela foukalo, až natolik, že některé lodi, které nebudeme jmenovat, měly docela problém vyjet ze zátoky ven. Podkřížovali jsme pověstný Žďákovský most; nekoukali jsme se radši dolů, abychom tam ještě nepotkali nějaké obydlené sudy, ale nahoru. Mostová konstrukce je skutečně impozantní – je to největší most se spodním obloukem na světě. Lodě se při probíjení proti větru brzy rozdělily v závislosti na své rychlosti (a čase

startu), nicméně, jak se stalo takovou „hezkou“ tradicí, nikdo nevěděl, kde se zase setkají. A tak se stalo, že Jitřenka vedla kolonu a než si všimla, že se staví na oběd, byla už kdo ví kde a musela se vracet. Je ale fakt, že si nejvíc zaplachtili.

Po obědě vyhecovali Pardubáci Sumce, aby jel tentokrát s Evropou on. Netěšil se na to a asi věděl proč – neuplynulo moc času a podařilo se mu jí umýt plachtu. My jsme si to mezitím plavili dál; svištěli jsme si po větru, dokonce jsme si užívali, jaké je to jet na motýla. Pravda, vyzkoušeli jsme si i tu druhou stránku, driftování v bezvětří. Vítr se točil podle tvaru okolních údolí a měl tendenci k poryvům. A ještě se tam motaly nějaké otravné parníky, jako by jim celá řeka patřila :-)

Na obzoru se objevil Zvíkov a mu jsme zahrnuli doprava do Otavy. Hrad byl (opět) krásně ozařovaný podvečerním sluncem a moje srdce fotografa zaplesalo. Vyndala jsem foťákový loďák z příručního loďáku; mezi poryvy se přece musí najít chvílka na zmáčknutí spouště, však je to jen milisekunda! V té další milisekundě se ozvalo: „Muž... ech, loďák přes palubu!“ Poryv větru vytvořil z lavičky s loďákem nakloněnou rovinu a gravitace dokončila zbytek. Záchranný manévr se povedl na sto procent a na první pokus, takže byl foťák brzy zase mezi námi; další pokusy v tomto směru jsem radši odložila.

Jen jsme se zbavili parníků, nárokovali si řeku pro změnu kanoisté – bylo jich tolik, že nahoře ve vsi nejspíš zbyli jen starci, co už neudrží pádlo. Snažili jsme se jim uhýbat do jejich bójové dráhy – třeba by si nás spletli s další velkou bójí :-)

Po dvou dnech jsme se dostali na dosah té části civilizace, která se vyznačuje obchody s potravinami. Byl nejvyšší čas. Respektive – byl ještě čas? Přepadli jsme jednoho rybáře a vyzpovídali ho, jak je to s místní otvírací dobou.

„Ale jó, to bude dobrý, kdyžtak na ně zazvoníte... Tady po těch schodech nahoru a furt rovně.“

Za mostem vpravo v zátočině už jsme kotvili, tak jsme jen vyházeli náklad a s Hvězdářem vyrazili na zásobovací výpravu. Rybář nekecal a k večeri byly těstoviny se sýry. Jupí, už neumřeme hladu!

Tábořiště tu bylo hezké. Nad cestou, poskytující vodorovinu pro stavbu stanů, rostla řada krásných obrovských douglasek. Setmělo se, my jsme vesele hodovali na melounu... když tu, šupky hupky, přijelo si po lesní cestě auto.

Kromě vodorovnosti mají cesty i některé nevýhody... Řidič nám dokonce ani nepřešel stany, po jejich odstranění svého oře otočil, opodál zaparkoval a před rozedněním už byl zase pryč.

Koneckonců, jak prohlásil Pedy, stejně jsme tam byli legálně, jelikož se zná se Schwarzenbergem a široko daleko tu nikdo jiný zem nevlastní. Tak co.

Na kraji jezera pevný hrad stojí, má čtyři věže, cimbuří dvojí... (lidová píseň)

Hrad Zvíkov nabízel samozřejmě kulturní vyžití, kterému civilizované osoby jako my nemohly odolat. Kromě toho stejně moc nefoukalo (a tak jsem si po včerejším fiasku mohla vyfotit hrad, i když, běda, bez toho krásného sluníčka).

Už od přístaviště bylo slyšet střílení a kvílení, které se při bližším prozkoumání ukázalo být vystoupením skupiny historického šermu. No, spíš historizujícího divadla. Asi už jsem moc velká. Monty, který jediný z nás by měl na tuhle kratochvíli věk, ji bohužel taky neocenil, nenechal si vysvětlit, že ty pušky nejsou nabitě a až do

odjezdu se příslušnému koutu hradu s kňučením širokým obloukem vyhýbal.

Pod hradem přistáli taky Pardubáci, ale nahoře se jen mihli a zmizeli. Po dlouhém a náročném pátrání byli nalezeni (že nás to nenapadlo hned!) v místním pivovaru. V pivovaru měli hezké měděné kotle a (prý) dobré pivo, ale za jídlo chtěli výměnou moc peněz. Jedno k druhému, na obědě jsme nakonec skončili v občerstvovně přímo na hradě – prodávali pravé domácí koláče a to byl argument k nepřebítí.

Když jsme zase vypluli, bylo už zřetelně odpoledne. Nastal čas k tomu, aby se vyplnila prorocká slova jednoho z Pardubáků: „Tam nahoře je to úzký, to se ukřižujete!“ Klikatili jsme se po Vltavě pořád dál a dál: pod Zvíkovským mostem, okolo chatiček a chaloupek, pod železničním mostem, okolo pláží a zátok, přiměřeně

foukalo, nejelo se špatně, ale pomalu se skláněl den a my jsme za každou zákrutou čekali, jestli už budeme zastavovat. A pořád nic, další obrátka a další, až jsme dojeli k zatáčce v Podolsku. Tam jsme otočili loď a ... jeli zase zpátky.

„Tak to snad ne! Proč jsme sem jezdili? Jim se to spí, ale my budeme muset zatábořit, to budeme stavět stany potmě?“ V podpalubí bublala vzpoura.

A opět jsme jeli s netrpělivým očekáváním, ve které zátocince už konečně přistaneme. Vydrželo nám to několik opravdu dlouhých kilometrů. Zátoka vybraná pro přistání byla maličká, velice tmavá a bezkonkurenčně nejstrmější ze všech, kde jsme jen přistát mohli – podél vody se nedalo vůbec projít. Nadávat nemělo smysl, protože teď už bylo tak pozdě, že nebylo možné promrhat čas tak neužitečnou činností. Po stezičce do kopce vyrazil nejen

průzkumný oddíl, ale překvapivě také Pedy. A za chvíli už mířil dolů a vypočítával, kolik je tam volných míst. Cože?

Záhada se vyjasnila. Nahoře na kopečku stála chata, v chatě bydlel Pedyho kamarád a Pedy od začátku věděl, že máme čas na projížďku, protože dnes nemusíme tábořit. Jen to holt nepovažoval za nutné nikomu říct.

Pedyho kamarád se jmenuje Petr a po vzoru svého slavného jmenovce to je rybář. Na břehu Velké řeky žije odjakživa, sám s rybami (jeden kapr plaval v síti v zátocině i teď) a spoustou kamarádů (podkroví chaty bylo zařízené na větší množství nenáročných hostů, dnes konkrétně nás).

Stará rybářská zásada praví, že ryba má plavat třikrát: ve vodě, v oleji a ve víně. Pokud se týkalo nás, zatím všechny ryby plavaly v té vodě, olej jsme proto byli nuceni přeskočit a jen jsme jim ze třetí komponenty preventivně připravovali vhodné prostředí v žaludku. Zdatnější námořníci nezavrhli ani rum. Zpívaly se staré trempske písničky a bylo veselo. Venku si mohlo klidně pršet.

„Takže podle tebe já tady stojím, nic nedělám a driftuju, jo?“ „Správně.“ „V životě jsem nic takovýho nedělal a nikdo mě k tomu nedonutí.“

„A jak dlouho budeme ještě driftovat?“ „Deset až jedenáct dní.“ „To vám teda nezávidím.“

(Divadlo Jára Cimrmana – Cesta na severní pól)

Dnes ráno jsme měli studený start – pomalu se vstávalo, pomalu balilo, Rákos ještě objednal u Petra nákup pečiva... A na vodě pomalé tempo pokračovalo.

Pro dnešek vlastně nastala ještě jedna změna – konečně se zúročilo vytrvalé remcání a posádka Jitřenky se uvolila, že si s námi prostřídají místa. V pozicích kormidelník/kosatník (a případně vyvažovač) jsme se střídali průběžně, ale já s Lasistrem jsme chtěli vyzkoušet i jízdu na třímístné lodi. Třetího se nám trpně uvolil dělat Kája.

Nebylo to ale moc platné, protože stejně nefoukalo. Poponášely nás jen občasné závany a jinak jsme trávili čas čekáním na vítr.

Alias driftováním. Znáte tu situaci, kdy vám den uteče v nicnedělání a ani si neuvědomíte, že je pryč? Tak to byl přesně on. Pasivita vyhrála i nad hladem a nestavěli jsme ani na oběd; stejně jsme stáli skoro pořád... Až v půli odpoledne jsme vzpomněli na loupáky z ranní dodávky a snědli jsme je na lodích. Večer byl opět obohacen o jednoho starého mořského vlka – Oskara; pramice posloužily jako převozní lodě z a do Nevězic. Tak se básnilo o plachtách – různých systémech, dvou a více stěžních...

A potom, úplně večer, se stalo něco, co by mělo být navždy zanesené do plavebních deníků – Rákos chytil rybu! Hned ji zase pustil, asi že mu jí bylo líto, že je tak maličká, ale to význam události nijak neumenšuje, protože to byla jediná ryba chycená za celou plavbu.

„Snad jste nezlomili stěžen? A neprorazili loď? To nic, to se stává.“

Nancy Blackettová vždycky říkala, že na strýčkovi Jimovi je nejlepší, že když člověk leží na zemi, nikdy se ho nevyptává, jak to, že zakopl.

(A. Ransome – Trosečníci z Vlastovky)

Ranní start už se po tolika dnech stal rutinou – naložit, vztyčit plachty, naskočit, odrazit, sklopit kormidlo, kormidelník rozjíždí loď, zatímco kosatník zasazuje plutev. Po vzoru Vlastovek se na naší lodi také zaběhlo hlášení obrátů: před zabráním kormidlem hlásí kormidelník „Obrat!“, takže kosatník je připravený na ... CINK! Co to to, co se...???

Najednou je hlavní plachta někde, kde tedy být rozhodně nemá. Až tolik jsme zase připravení nebyli – od ráhna se utrhlá otež. Letící racek se rázem změnil na racka pochroumaného a o chvíli později na skořápku plnou plachtoviny. Ke břehu jsme se plazili na kosatku. A do toho mi ještě v kapse začal zvonit mobil...

Místo na opravy jsme zvolili jen podle toho, že jediná další možnost byly svislé skály – přistáli jsme v mělké zátoce s velmi strmým břehem, tvořeným volnou sutí. Zmíněná suť se pode mnou při prvním kroku utrhlá a zlomyslně mě sešoupla po pás do vody – i s mobilem v kapse. (Prokázal vytrvalost a koupel přežil.) Zničenou kladku jsme nahradili novou, co nám hodili z Viktorie – oprava trvala asi stejně dlouho, jako později vysvětlování, jak se ta kladka mohla úplně utrhout, když to přece není možné.

Hrad Orlík tvoří druhou významnou turistickou lokalitu u přehrady a my už jsme měli na návštěvu jen poslední den. Většina tedy vzala ztečí pokladnu. Já spolu s hlídačem psa Lasistrem jsme to zavrhlí jako zbytné a šli na oběd. Mnohem víc než samotná expozice v hradu mě pak upoutala rybí výstava, co byla kousek vedle – kromě akvárií s všemožnými rybami místními i přespolními tam měli rekordního sumce v bazénku, ve kterém nebyl skoro vůbec vidět. Já se mu nedivím, taky by mě nebavilo se nechat okukovat.

Kromě toho tam byly fotografie z přípravy a zatápění přehrady. Kontrast mezi řekou tenkrát a tehdy je ohromný – jako příklad příkládám historický pohled na hrad Orlík.

Tak to by bylo ke kultuře; na poslední večer ovšem zkušenosti a znalí naplánovali jiné místní turistické lákadlo: hospodu Na staré škole v Chrástu. Jasně, do Chrástu se dá dostat z Marine Orlík – ale tam se musí platit za kotvení. Dobře, zkusíme Žebrákovskou zátoku. Je hodně dlouhá, postupně se propracováváme do hloubky. Napravo je břeh beznadějně strmý, nalevo jsou sice chatičky, ale zato je tam u vody travnatá rovinka. Tak budeme chatičky ignorovat, stejně vypadají zanedbně. Přistáváme. První, co potkáme, když položíme nohu na suchou zem, je babička s rezolutním: „Pryč! Naše!“

Ostatní zůstali na noc lodích, ale my jsme snad hodinu popojížděli tam a zase zpátky, až jsme se nakonec uložili do zákopu. Zákop vyrobil asi nějaký rybář v té neslezitelné protějšší stráni. Pravděpodobně byl vedený nějakým pohledem do budoucnosti, protože náš stan se na něj vešel snad na milimetry přesně. Jen by si po sobě byl mohl lépe uklidit.

Přeplavili jsme se a představa světélka na konci tunelu, respektive jídla a pití, nás dohnala křivolakými uličkami Chrástu až do hospody. Jen tak tak, že jsme tu lákavou bludičku nezaměnili s reflektorem přijíždějícího vlaku - dorazit o dvacet minut později, našli bychom zavřené dveře. Takto nám pán predestřel omezený jídelní lístek a piva buď hned nebo vůbec. Tak jsme brali, co bylo. Hospoda byla jinak krásná, zevnitř obložená prastarými školními poučnými plakáty a obrázky, zvenku zase s moudry vyřezanými do stolů. A vařili dobře.

Když jsme se už po soumraku přeplavili ke stanu, naskytl se nám na dobrou noc skoro vesmírný pohled – protějšší zarostlou stání klesala k vodě záhadná světélka. Až známé hlasy nás ujistily, že to se posádka Meluzíny snaží potmě prodrat ke své lodi...

Domů. Do Prahy. Po Podolí. Do lékárny. Do prdele, to je mi smutno!
(Divadlo Jára Cimrmana – Cesta na severní pól)

Den byl od rána šedivý a nevlídný, asi aby nám ukázal, že vlastně nemusí vadit, že odjíždíme. Ale asi každý si uvědomoval, že je všechno poslední: poslední balení stanů; poslední vztyčování plachty; poslední nakládání; poslední nazouvání mokrých bot...

První loučení proběhlo na Velkém Víru, v domovském přístavu Viktorie. Připili jsme si kofolou na „zase někdy“, využili jsme poslední příležitost ke společné fotce a pak se odpojili Pardubáci.

Zbytek hrdého loďstva doplul až pod hotel Orlík. Čekalo nás už jen odstrojení našich věrných laminátových ořů. Pomocť nám přijel Fík – a taky trochu testovat a předvést poslední výkřik P550kové techniky, protože dorazil na dvojstěžňové variantě, zbrusu nové a krásné, tak jsme mu ji hned zkolaudovali.

Transport lodí vyžadoval součinnost dvou týmů – jeden jel do Písku pro vlek a druhý zatím demontoval a hlídal materiál. Leč – již byly lodě rozložené, již byly plachty složené, již déšť krajinu pokropil – a Lasistr zpět stále nebyl. Nakonec jsme psychicky nevydrželi, nechali na stráží jen Pedyho a vydali se k autu č. 2, co na nás čekalo u hotelu. Neúmyslně jsme tím zkomplikovali život převoznické skupině, protože přehlédli za drnem uložená ráhna a museli se pro ně vrátet. I tak dorazili domů před půlnocí ☺.

